

Книга Даниїла — номер вісімдесят шість

Пророче розкриття: розуміння примноження знань і послання опівнічного крику

Jeff Pippenger
2024-02-19

Ми розглядаємо паралель між рухами першого й третього ангелів, щоб краще зрозуміти, що символізує «примноження знання», коли його розпечатують у час кінця. Ми намагаємося показати, що воно означає наростання істини, яке зрештою досягає кульмінації у вигляді пізнього дощу, що є звісткою опівнічного крику. Як символ «примноження знання» походить із книги Даниїла, і там його визначено як пророче знання, яке випробовує та формує дві групи поклонників.

І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілється й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

У 1989 році було розкрито «збільшення знання», яке зрештою продемонструє дві категорії поклонників. Ці дві категорії ілюструються в контексті того, як вони ставляться до вістки пізнього дощу. Нечестиві не розпізнають і не приймають пізній дощ, а мудрі — так. Отже, нечестиві не бачать, коли пізній дощ починає падати, а він почав падати, коли народи розгнівалися 11 вересня 2001 року. Ми зверталися до керівництва лаодикійського адвентизму, як це представлено в книзі Єзекїїля, у восьмому й дев'ятому розділах, а також у книзі Ісаї, у двадцять восьмому розділі. В Ісаї «насмішники» «зробили брехню» своїм «притулком» і «сховалися» «під неправдою».

Тому слухайте слово Господнє, ви, насмішники, що правите цим народом, який у Єрусалимі. Бо ви сказали: Ми уклали союз зі смертю, і ми в згоді з пеклом; коли перейде навальний бич, він не прийде до нас: бо ми зробили брехню своїм притулком, і під облудою ми сховалися. Ісаїя 28:14, 15.

Старці Єрусалима останніх днів провалюють випробування «спочинку та освіження», яке представлено методологією «рядок на рядок», яка дозволяє мудрим розпізнати пізній дощ останніх днів через історичну ілюстрацію пізнього дощу в мілеритській історії. Пророча характеристика «насмішників», на якій Ісаїя наголошує в уривку, — це брехня та фальш, під якими вони сховалися і зробили їх своїм притулком. Тому, у зв'язку з випробуванням вістки пізнього дощу (спочинку та освіження, яких вони не захотіли слухати), старці Єрусалима прийняли брехню.

Вістка пізнього дощу приходить із суперечкою, як це показано в другому розділі книги Аввакума, коли там сторож запитує Бога, що йому слід відповісти в «суперечці» своєї історії, бо слово «proved» у першому вірші другого розділу означає «сперечатися з».

Я стану на своїй варті, піднімуся на вежу й пильнуватиму, щоб побачити, що він скаже мені, і що я відповім, коли мені докорять. Авакума 2:1.

Мудрі під час дискусії про пізній дощ представляють істини, зображені як дорогоцінності Міллера, які також є основоположними істинами, визначеними, утвердженими й представленими міллеритами. Ці істини представлені як Христос, Скеля віків.

Нехай ті, хто стоїть як Божі сторожі на стінах Сіону, будуть чоловіками, які можуть бачити небезпеки, що стоять перед народом, — чоловіками, які вміють розрізняти істину й оману, праведність і неправедність.

"Надійшло попередження: не можна допустити нічого, що порушить підвалини віри, на яких ми будемо відтоді, як це послання прийшло в 1842, 1843 і 1844 роках. Я була в цьому посланні, і відтоді я стою перед світом, вірна світлу, яке Бог дав нам. Ми не маємо наміру сходити з тієї платформи, на яку були поставлені наші ноги, коли день у день ми шукали Господа щирою молитвою, просячи світла. Хіба ви думаєте, що я могла б відмовитися від світла, яке Бог дав мені? Воно має бути як Скеля віків. Воно провадить мене відтоді, як його було дано." Review and Herald, 14 квітня 1903 р.

Старійшини проголошують фальшиву звістку про пізній дощ, яку Ісаїя представляє як «брехню» та неправду. У восьмому розділі Єзекіїля наведена історія, що показує, коли старійшини Єрусалима кланяються сонцю, і їх протиставлено тим, хто в наступному розділі отримує Божу печать. Третя мерзота (покоління) представляє фальшиву звістку про пізній дощ, як це представлено «плачем за Таммузом». У третьому поколінні адвентизму, що почалося 1919 року, була запроваджена «брехня» у зв'язку з фальшивим євангелієм, публічно представленим В. В. Прескоттом на Біблійній конференції 1919 року. Ця «брехня» є особливою темою третього покоління, і ця «брехня» є фальшивою основою фальшивої звістки про пізній дощ, представленої «плачем за Таммузом».

Важливо приділити час, щоб точно визначити «брехню» в пророцтві, бо саме «брехня» є головною причиною того, що лаодикійський адвентизм не може побачити зростання знання у 1989 році. «Брехня» полягає в тому, що «щоденне» в книзі Даниїла представляє служіння Христа у святині. Пророче застосування «щоденного» як служіння Христа у святині є хибним і неправильним пророчим застосуванням, але «брехня» — це не просто хибне ототожнення «щоденного» як пророчого символу; вона також полягає у твердженні, що Сестра Вайт погоджувалася з цим хибним застосуванням, а потім у використанні цієї неправди для утвердження неправильного застосування як усталеної істини.

Правильне розуміння останніх шести віршів одинадцятого розділу книги Даниїла було прообразно показане віршами з тридцятого по тридцять шостий, і коли сестра Вайт вказує на повне виконання одинадцятого розділу книги Даниїла, вона стверджує, що «сцени, подібні до описаних» у віршах з тридцятого по тридцять шостий «повторяться».

Використання хибного визначення «щоденного» породжує хибну історичну структуру. Історія, представлена в одинадцятому розділі книги Даниїла, у віршах з тридцятого по тридцять шостий, включає відняття «щоденного». «Щоденне» — це або міллеритське

тлумачення, або тлумачення Прескотта і Данієлса. Залежно від того, яке тлумачення обрано, буде сформовано дві різні історичні структури.

І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і усунуть щоденну жертву, і поставлять гидоту спустошення. Даниїла 11:31.

Згідно з натхненням, пророча історія, представлена в цьому вірші і яка включає вірш тридцятий та вірші з тридцять другого по тридцять шостий, має повторитися у віршах з сорокового по сорок п'ятий одинадцятого розділу Даниїла.

Пророцтво в одинадцятому розділі Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато з того, що сталося в історії на виконання цього пророцтва, повториться. У тридцятому вірші йдеться про силу, яка 'буде засмучена,' [Даниїла 11:30-36 цитовано.]

"Сцени, подібні до описаних цими словами, відбудуться." Публікації рукописів, номер 13, 394.

Вірш, у якому ми знаходимо «щоденне», — це тридцять перший вірш.

І війська стануть на його боці, і вони осквернять святиню твердині, і усунуть щоденну жертву, і поставлять гидоту спустошення. Даниїла 11:31.

«Війська» у вірші стають на «його боці». «Війська» — це сила, як і той, за кого вони «стають». Саме «війська» у вірші «стають на його боці», і «війська» «оскверняють святиню твердині», і «війська» «віднімають „щоденне“», і також «війська» «ставлять мерзоту, що чинить спустошення». У тринадцятому розділі Об'явлення дракон, тобто язичницький Рим, надає папству три речі.

І звір, якого я бачив, був подібний до леопарда, і ноги його — як ноги ведмеда, а уста його — як уста лева; і дракон дав йому свою силу, і престол свій, і велику владу. Об'явлення 13:2.

Леопардоподібного звіра Сестра Вайт ототожнює з папством, а у дванадцятому розділі Сестра Вайт стверджує, що дракон є і Сатаною, а також язичницьким Римом.

«Отже, хоча дракон передусім представляє Сатану, у другорядному значенні він є символом язичницького Риму». Велика боротьба, 439.

У другому вірші тринадцятого розділу Об'явлення язичницький Рим віддав свою військову силу, свою «зброю», папству, починаючи з Кловіса, короля франків (Франція), у 496 році. Язичницький Рим надав папському Риму його осідок влади у 330 році, коли імператор Костянтин покинув місто Рим і переніс столицю імператорського Риму до міста Константинополя. Язичницький Рим надав папству цивільну владу у 533 році, коли Юстиніан видав едикт, яким визнав папство головою всіх церков і виправником єретиків.

У вірші тридцять першому "війська", що постають, — це військові сили язичницького Риму, які стали на підтримку папства, починаючи з Хлодвіга у 496 році. За цей вчинок папство називає Францію "первістком Католицької церкви", а інколи — "найстаршою дочкою

Католицької церкви". У вірші тридцять першому, після того як Константин у 321 році ухвалив недільний закон, а потім у 330 році переніс столицю з міста Риму до міста Константинополя, раніше непереможна імперія почала руйнуватися, коли перші чотири трубні сили з восьмого розділу Об'явлення розпочали безперервну війну проти Римської імперії. Головною ціллю нападів, здійснюваних варварами та Гейзеріком, було місто Рим, яке до 330 року було "святинею твердині" для Римської імперії. Від 330 року і далі загарбницька війна варварів мала "осквернити святиню твердині", аж доки "війська" язичницького Риму не стали на підтримку папства, починаючи з 496 року.

Язичницький Рим не лише забезпечив папську владу трьома речами, надавши їй військову силу, цивільну владу та осідок у місті Римі, але й усунув на користь папського Риму три роги.

Я розглядав роги, і ось, між ними з'явився інший малий ріг; перед ним три з перших рогів були вирвані з коренем; і ось, у цьому розі були очі, як очі людські, і уста, що говорили великі слова. Даниїла 7:8.

Три роги, які мали бути «викоренені» у сьомому розділі книги Даниїла, символізували три головні сили, що противилися піднесенню папства до влади. Останній із тих трьох рогів було усунуто, коли готів вигнали з міста Рима у 538 році. Їх було вигнано з міста «раменами» язичницького Риму, бо ті «рамена» мали посадити папство (гідоту спустошення) на престол тодішнього відомого світу у 538 році.

Тридцять перший вірш одинадцятого розділу книги Даниїла визначає чотири речі, які мали зробити «війська» (язичницький Рим). Вони мали «стати» на боці папства, як вони й зробили у 496 році. Вони мали осквернити «святиню сили», що виражалося у військових протистояннях, які приблизно протягом двох століть велися в місті Римі. Вони мали «поставити» папство на престол землі у 538 році, а також «забрати щоденне».

Єврейське слово, перекладене у вірші як «take away» (sur), означає «усунути». До 508 року опір з боку язичництва, який існував у Римській імперії і перешкоджав піднесенню папства до влади, був повністю підкорений або ліквідований.

Ототожнювати «щоденне» зі служінням Христа у святині — це хибне застосування, але фактична робота, виконана в лаодикійський період історії адвентизму, яка видала це хибне застосування за істину, спиралася на конкретну «брехню», запроваджену у третьому поколінні адвентизму. Настанова сестри Вайт про те, що історія віршів із тридцятого по тридцять шостий повториться в остаточному сповненні одинадцятого розділу Даниїла, зробила неможливим для «насмішників», які правлять Єрусалимом, витлумачити вірш тридцять перший, не відкинувши водночас Духа пророцтва.

«Насмішники» навчають, що папство усунуло істинне розуміння служіння Христа у святині, запровадивши папську месу, яка є підробкою Христового служіння в небесній святині. Якби це було справжнє значення «щоденного», тоді «війська», що постали у тридцять першому вірші, були б папством, бо граматична структура цього вірша вимагає, щоб «війська» були

силою, яка усуває «щоденне».

Щоб підтримати свою купу байок, вони стверджують, що папство (arms) осквернило небесне святилище Христа. Єврейське слово, перекладене як "святилище (miqdash) сили", може означати або язичницьке святилище, або Боже святилище. Якби Даниїл хотів передати, що Боже святилище має бути осквернене папством, він ужив би єврейське слово "qodesh", яке може позначати лише Боже святилище. То де ж записано в Біблії або в Дусі Пророцтва, що небесне святилище коли-небудь було чи коли-небудь буде осквернене папством?

Звісно, гріхи християн занесені до книг небесного святилища, але це не означає, що Боже святилище було осквернене. Очищення святилища символізувало очищення книг записів, що знаходяться у святилищі. Крім того, папська влада ніколи не була християнською, тож її ніколи не було занесено до книг слідчого суду. Єдиний суд, визначений для папства, це виконавчий суд Божого гніву.

«Війська» також мали «поставити гидоту спустошення» — що це була б за влада? Яку владу поставило папство? І яка це влада, у самому початку вірша тридцять першого, за яку папство виступило?

Невчені в лаодикійському адвентизмі, які поклали своє вічне життя в руки людей, яких визнано нездатними читати запечатану книгу, можуть почуватися комфортно, коли їхні сверблячі вуха заспокоюють таким типом спотвореного застосування Писання, але ще абсурдніше намагатися взяти історію, яку вони повинні визначити, щоб підтримати свою помилку, і узгодити її з останніми шістьма віршами одинадцятого розділу книги Даниїла.

В історії, що передувала розпаду Радянського Союзу, який, як можна показати, представлений як Цар Півдня в сороковому вірші одинадцятого розділу Даниїла, військова міць Сполучених Штатів виступила на захист папства, коли Рональд Рейган уклав таємний союз з антихристом біблійного пророцтва. Тим самим було засвідчено, що будь-який протестантський опір піднесенню папства у Сполучених Штатах був придушений, як це показано на прикладі усунення опору язичництва у 508 році. Цар Півночі (папство) в уривку спочатку змів Радянський Союз у 1989 році і зробив це у партнерстві з «колісницями» та «вершниками», які представляють військову міць Сполучених Штатів, а також з економічною потугою Сполучених Штатів, представленою «кораблями».

Сполучені Штати були «силами», що стали на захист папства. Протестантизм було усунуто, так само, як опір язичництва було придушено до 508 року. У сорок першому вірші Сполучені Штати будуть завойовані папством, а Конституцію Сполучених Штатів, яка є «святиною сили» Сполучених Штатів, буде скасовано, коли Сполучені Штати посадять Царя Півночі (папство) на престол землі, як це зробив язичницький Рим у 538 році. Якщо ви читаєте статті на цьому вебсайті, ви можете завантажити журнал «The Time of the End» і прочитати докладніший виклад останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла, але зараз ми просто вказуємо, що ототожнення «щоденного» з Христовим служінням у святині є помилковим застосуванням символу. Ми робимо це, щоб показати, що це помилкове

застосування було нав'язане лаодикійському адвентизму навмисною брехнею.

Ми продовжимо розглядати пророчу брехню у наступній статті.

У нас немає часу на зволікання. Попереду буремні часи. Світ охоплений духом війни. Невдовзі стануться події скорботи, про які говориться в пророцтвах. Пророцтво в одинадцятому розділі книги Даниїла майже досягло свого повного виконання. Багато з того, що відбулося в історії на виконання цього пророцтва, повториться.

У тридцятому вірші говориться про силу, яка «засмутиться, і повернеться, і обуриться проти святого заповіту; так і вчинить; і навіть повернеться та увійде в порозуміння з тими, що покидають святий заповіт. І стануть війська на його боці, і осквернять святиню твердині, і віднімуть щоденну жертву, і поставлять мерзоту спустошення. І таких, що чинять незаконно проти заповіту, він зіпсує лестощами; але люди, що знають свого Бога, будуть міцні та звершуватимуть подвиги. І розумні з-поміж народу навчать багатьох; та падатимуть від меча й полум'я, від полону й грабунку, багато днів. А коли падатимуть, дістануть невелику допомогу; але багато хто пристане до них лестощами. І деякі з розумних упадуть, щоб випробувати їх, і очистити, і вибілити, аж до часу кінця; бо ще на означений час. І цар чинитиме за своєю волею; і піднесе себе та звеличиться над кожним богом, і говоритиме дивні речі проти Бога богів, і матиме успіх, доки не звершиться гнів; бо призначене буде зроблене». Даниїла 11:30–36.

Сцени, подібні до описаних у цих словах, відбудуться. Ми бачимо докази того, що Сатана швидко здобуває контроль над розумами людей, у яких немає страху Божого перед очима. Нехай усі читають і розуміють пророцтва цієї книги, бо ми тепер вступаємо в час скорботи, про який сказано:

І того часу постане Михаїл, великий князь, що стоїть за синів твого народу; і настане час утиску, якого не було відтоді, як існує народ, аж до того часу; і того часу буде визволений твій народ, кожен, хто буде знайдений записаним у книзі. І багато з тих, що сплять у поросі землі, прокинуться: одні — до життя вічного, а інші — до ганьби та вічної зневаги. І розумні сятимуть, як блиск небозводу; а ті, що багатьох наvertsають до праведності, — як зорі по віки віків. А ти, о Даниїле, закрій ці слова й запечатай книгу аж до часу кінця: багато хто бігатиме туди й сюди, і примножиться знання.' Даниїл 12:1-4." Рукописні видання, номер 13, 394.